

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z odwołania W. B.,
od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 16 grudnia 2021 r., Nr [...] w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągającego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku,
w przedmiocie wniosku w sprawie o sygn. akt I NKRS 86/22 o stwierdzenie występowania przesłanek z art. 29 par 5 ustawy o Sądzie Najwyższym oraz o wyłączenie od rozpoznawania tej sprawy sędziego Sądu Najwyższego Krzysztofa Wiaka,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 8 lutego 2024 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z 17 listopada 2022 r., sygn. akt I NB 4/22,

odrzucić zażalenie.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego 9 stycznia 2023 r. (data prezentaty) wpłynęło zażalenie W. B. na postanowienie Sądu Najwyższego z 17 listopada 2022 r., I NB 4/22.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 17 listopada 2022 r., I NB 4/22 odrzucił wniosek W. B. w sprawie o zbadanie spełnienia przez SSN Krzysztofa Wiaka wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu w sprawie I NKRS 86/22.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawowym warunkiem dopuszczalności każdego środka zaskarżenia jest istnienie orzeczenia podlegającego zaskarżeniu. Nieistnienie rozstrzygnięcia w określonym zakresie oznacza, że orzeczenia nie ma, w konsekwencji czego brakuje substratu zaskarżenia, a środek zaskarżenia podlega odrzuceniu (zob. postanowienia SN: z 25 lutego 1997 r., II CKN 15/97; z 11 września 2002 r., V CKN 1165/00; z 19 lipca 2006 r., I CZ 35/06; z 4 lutego 2011 r., I UZ 174/10; z 16 maja 2013 r., II CSK 679/12; z 14 stycznia 2015 r., II UZ 60/14; z 9 lutego 2018 r., I CZ 12/18; z 28 lutego 2020 r., II CSK 634/18; z 6 maja 2022 r., III CZ 145/22). Ponadto należy wskazać, że katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego, jest zawarty w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c., a wyliczenie to ma charakter wyczerpujący (postanowienie SN z 28 maja 2019 r., I CSK 746/17).

Zgodnie z wymienionymi przepisami zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną, postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także „w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania”. Z zacytowanego fragmentu art. 394¹ § 1 k.p.c. wynika, że intencją ustawodawcy było poddanie kontroli Sądu Najwyższego wyłącznie spełnienia przesłanek wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Zażalenie nie przysługuje zaś na postanowienie wydane na podstawie art. 26 § 3 u.SN. Orzeczenie Sądu Najwyższego jest bowiem orzeczeniem ostatecznym i dlatego nie podlega zaskarżeniu. Wyjątek musiałby być wyraźnie wskazany w ustawie. W przedmiotowej sprawie brak jest takiego wyjątku w u.SN, czy w k.p.c. Sąd Najwyższy nie rozpoznaje też sprawy w toku instancji, lecz poza tokiem instancji w szczególnych przypadkach wymienianych we wskazanych ustawach. Wynika z tego, że Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawy wyraźnie przypisane (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 lutego 2017 r., II PO 1/17 i powołane tam orzecznictwo; 18 maja 2022 r., I NO 5/22). Na niezaskarżalność orzeczeń Sądu Najwyższego zwracał nadto uwagę w swoim

orzecznictwie również Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z 13 października 2015 r., SK 63/12, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w świetle konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego, ogólna zasada niezaskarżalności orzeczeń wydawanych przez ten Sąd uwarunkowana jest modelem jego funkcjonowania w systemie organów władzy sądowniczej.

W konsekwencji zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

[SOP]

[a!]